

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

งานก่อสร้างในปัจจุบัน นับได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศมีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆมาใช้อย่างแพร่หลายเพื่อช่วยลดต้นทุนลดระยะเวลาในการทำงาน แต่ในทางกลับกันกลับพบว่า สถิติการเกิดอุบัติเหตุในงานก่อสร้าง กับมีแนวโน้มมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมอื่น จากการทำงานการประสบอุบัติเหตุหรือการเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ปี 2553 ในประเภทกิจการงานก่อสร้าง มีผู้ประสบอันตรายจากการทำงานที่ระดับรุนแรงถึงขั้นเสียชีวิตจำนวน 79 รายสูงเป็นอันดับต้น ๆ

ตารางที่ 1.1 สถิติการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ปี 2553

ประเภทกิจการ	ความร้ายแรง				
	ตาย	ทุพพลภาพ	สูญเสียอวัยวะบางส่วน	ทำงานไม่ได้ชั่วคราว	
				หยุดงานเกิน 3 วัน	หยุดงานไม่เกิน 3 วัน
การก่อสร้าง	79	1	106	2,824	9,909
การผลิต เครื่องดื่ม	42	-	67	3,828	8,134
การสำรวจเหมืองแร่	7	-	10	300	406
การผลิตสิ่งทอ เครื่องประดับ	9	-	147	2,131	5,297
การผลิตภัณฑ์จากกระดาษการพิมพ์	10	2	76	1,257	2,255
ผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์ยานยนต์พาหนะ	16	-	184	2,469	8,817
อุตสาหกรรมการผลิตอื่น ๆ	2	-	24	385	1,460
สาธารณูปโภค	17	-	2	183	258
การผลิตจากโลหะ	35	-	507	6,199	19,198

ที่มา : กองตรวจความปลอดภัย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบความปลอดภัยในการทำงาน กำหนดให้สถานประกอบการที่

ประกอบกิจการแต่ละประเภทที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง กำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2549 ตามกฎกระทรวงดังนี้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 103 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 มาตรา 35 มาตรา 48 มาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงไว้ ทั้งนี้จะกล่าวเฉพาะกิจการที่เกี่ยวข้องกับงานก่อสร้างและเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ดังนี้

ข้อ 1 กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับแก่กิจการหรือสถานประกอบการ ดังต่อไปนี้

- (1) การทำเหมืองแร่ เหมือนหิน กิจการปิโตรเลียมหรือปิโตรเคมี
- (2) การทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง เก็บรักษา ปรับปรุง ตกแต่ง เสริมแต่ง ดัดแปลง แปรสภาพ ทำให้เสีย หรือทำลายซึ่งวัตถุหรือทรัพย์สิน รวมทั้งการต่อเรือ การให้กำเนิด แปลงและจ่ายไฟฟ้าหรือพลังงานอย่างอื่น
- (3) การก่อสร้าง ต่อเติม ดัดตั้ง ซ่อม ซ่อมบำรุง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร สนามบิน ทางรถไฟ ทางรถราง ทางรถใต้ดิน ท่าเรือ อุโมงค์ สะพานเทียบเรือ ทางน้ำ ถนน เขื่อน อุโมงค์ สะพาน ท่อระบาย ท่อน้ำ โทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า ก๊าซหรือประปา หรือสิ่งก่อสร้างอื่นๆ รวมทั้งการเตรียมหรือวางรากฐานของการก่อสร้าง
- (4) การขนส่งคนโดยสารหรือสินค้าโดยทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ และรวมทั้งการบรรทุกขนถ่ายสินค้า
- (5) สถานีบริการหรือจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงหรือก๊าซ
- (6) โรงแรม
- (7) ห้างสรรพสินค้า
- (8) สถานพยาบาล

- (9) สถาบันทางการเงิน
- (10) สถานตรวจทดสอบทางกายภาพ
- (11) สถานบริการบันเทิง นันทนาการ หรือการศึกษา
- (12) สถานปฏิบัติการทางเคมีหรือชีวภาพ
- (13) สำนักงานที่ปฏิบัติงานสนับสนุนสถานประกอบกิจการตาม (1) ถึง (12)
- (14) กิจการอื่นตามที่กระทรวงแรงงานประกาศกำหนด

ข้อ 2 ในกฎกระทรวงนี้

“ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน” หมายความว่า การกระทำ หรือสภาพการทำงานซึ่งปลอดภัยจากเหตุอันจะทำให้เกิดการประสบอันตราย การเจ็บป่วย หรือความเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากการทำงานหรือเกี่ยวกับการทำงาน

“เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างแต่งตั้ง ให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับหัวหน้างาน ระดับบริหาร ระดับเทคนิค ระดับเทคนิคชั้นสูง และระดับวิชาชีพ

“ลูกจ้างระดับปฏิบัติการ” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ปฏิบัติงาน

“ลูกจ้างระดับหัวหน้างาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ดูแล บังคับบัญชา สั่งงานให้ลูกจ้างทำงานตามหน้าที่ของหน่วยงานนั้น ๆ

“ลูกจ้างระดับบริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยงานที่มีระดับสูงกว่า หัวหน้างานขึ้นไปไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตาม

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถานประกอบกิจการ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถานประกอบกิจการ

“ผู้แทนนายจ้างระดับบริหาร” หมายความว่า ลูกจ้างระดับบริหารซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการแทนนายจ้างสำหรับสำหรับกรณีการจ้าง การลดค่าจ้าง การเลิกจ้าง การให้บำเหน็จ การลงโทษ หรือการวินิจฉัยข้อร้องทุกข์ และได้รับมอบหมายเป็นหนังสือให้กระทำการแทนนายจ้าง เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

“ผู้แทนนายจ้างระดับบังคับบัญชา” หมายความว่า ลูกจ้างระดับหัวหน้างาน หรือเทียบเท่าขึ้นไปซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการ เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

“หน่วยงานความปลอดภัย” หมายความว่า หน่วยงานความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งนายจ้างให้ดูแลและปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานของสถานประกอบกิจการ

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า ที่ทำงานของนายจ้างแต่ละแห่งที่ประกอบกิจการแยกออกไปตามลำพังเป็นหน่วย ๆ และมีลูกจ้างทำงานอยู่

ข้อ 17 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับวิชาชีพ ต้องมีคุณสมบัติเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (1) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีสาขาอาชีวอนามัย หรือเทียบเท่า
- (2) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี และได้ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับเทคนิคชั้นสูง มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี และผ่านการอบรมและทดสอบตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนดจากหน่วยงานที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานรับรอง
- (3) เป็นหรือเคยเป็นเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับวิชาชีพ ตามประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง ลงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2540 และผ่านการอบรมเพิ่มเติม และทดสอบตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนดจากหน่วยงานที่ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน รับรองในหลักสูตรที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่

ข้อ 18 ให้เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับวิชาชีพ มีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (1) ตรวจสอบและเสนอแนะให้ นายจ้างปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัยอาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน
- (2) วิเคราะห์งานเพื่อชี้บ่งอันตราย รวมทั้งกำหนดมาตรการป้องกันหรือขั้นตอนการทำงานอย่างปลอดภัยเสนอต่อนายจ้าง
- (3) ประเมินความเสี่ยงด้านความปลอดภัยในการทำงาน
- (4) วิเคราะห์แผนงานโครงการ รวมทั้งข้อเสนอแนะของหน่วยงานต่าง ๆ และเสนอแนะมาตรการความปลอดภัยในการทำงานเสนอต่อนายจ้าง
- (5) ตรวจสอบการปฏิบัติงานของสถานประกอบกิจการให้เป็นไปตามแผนงานโครงการหรือมาตรการความปลอดภัยในการทำงาน
- (6) แนะนำให้ลูกจ้างปฏิบัติให้ลูกจ้างปฏิบัติตามข้อบังคับและคู่มือตาม ข้อ 3

(7) แนะนำ ฝึกสอน อบรมลูกจ้างเพื่อให้การปฏิบัติงานปลอดภัยจากเหตุอันจะทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในการทำงาน

(8) ตรวจสอบและประเมินสภาพแวดล้อมในการทำงาน หรือดำเนินการร่วมกับบุคคล หรือหน่วยงานที่ขึ้นทะเบียนกับกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานเป็นผู้รับรอง หรือตรวจสอบเอกสารรายงานในการตรวจสอบสภาพแวดล้อมในการทำงานภายในสถานประกอบกิจการ

(9) เสนอแนะต่อนายจ้างเพื่อให้มีการจัดการด้านความปลอดภัยในการทำงานที่เหมาะสมกับสถานประกอบกิจการ และพัฒนาให้มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง

(10) ตรวจสอบสาเหตุ และวิเคราะห์การประสบอันตราย การเจ็บป่วย หรือการเกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากการทำงาน แลรายงานผล รวมทั้งเสนอแนะต่อนายจ้างเพื่อป้องกันการเกิดเหตุโดยไม่ชักช้า

(11) รวบรวมสถิติ วิเคราะห์ข้อมูล จัดทำรายงานผล รวมทั้งเสนอแนะเกี่ยวกับการประสบอันตราย การเจ็บป่วย หรือการเกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากการทำงานของลูกจ้าง

(12) ปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในการทำงานอื่นตามที่นายจ้างมอบหมาย (กองตรวจความปลอดภัย กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, 2549, หน้า 2-9)

จะเห็นได้ว่า กฎกระทรวงฉบับดังกล่าวต้องการให้สถานประกอบกิจการได้เล็งเห็นความสำคัญในการควบคุม ดูแล เกี่ยวกับความปลอดภัยให้กับลูกจ้างหรือพนักงานในสถานประกอบกิจการ

ในการศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะสถานประกอบกิจการตาม ข้อ 1 (3) การก่อสร้าง ต่อเติม ติดตั้ง ซ่อม ซ่อมบำรุง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร สนามบินทางรถไฟ ทางรถราง ทางรถใต้ดิน ท่าเรือ อุโมงค์ สะพานเทียบเรือ ทางน้ำ ถนน เขื่อน อุโมงค์ สะพาน ท่อระบายน้ำ ท่อน้ำ โทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า ก๊าซหรือประปา หรือสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ รวมทั้งการเตรียมหรือวางรากฐานของการก่อสร้าง ข้อ 16 ให้นายจ้างในสถานประกอบกิจการดังกล่าว มีลูกจ้างตั้งแต่หนึ่งร้อยคนขึ้นไป แต่งตั้งลูกจ้างเป็นเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ประจำสถานประกอบกิจการอย่างน้อย หนึ่งคน เพื่อปฏิบัติงานเฉพาะด้านความปลอดภัย

ปัญหากว้าง ๆ ที่พบเกี่ยวกับการพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมก่อสร้างของประเทศ การที่ไม่มาตรฐานในการดำเนินงานด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน ของสถานประกอบกิจการต่าง ๆ อันเป็นเหตุให้ธุรกิจอุตสาหกรรมดังกล่าวต้องสูญเสีย ทางการบริหารทรัพยากรต่าง ๆ

ที่เกี่ยวข้องอย่างมากมาย ทั้งเป็นการเสียโอกาสในการบริหารและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม ทางรัฐบาลได้ให้ความสนใจเรื่องนี้เป็นอย่างมาก โดยพยายามที่จะกำหนดมาตรฐานการดำเนินการด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน

ดังนั้นหากเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ดังกล่าว ปฏิบัติตามหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ จะเป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานของบุคลากรในสถานประกอบกิจการได้ ทั้งยังเป็นการลดอัตราการเสี่ยงภัยหรือความเสียหายทางตรงและทางอ้อมในการบริหารทรัพยากรของสถานประกอบกิจการ

ทั้งนี้ผู้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ในธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง ในเขตจังหวัดชลบุรี สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อลดปัญหาดังกล่าวข้างต้น

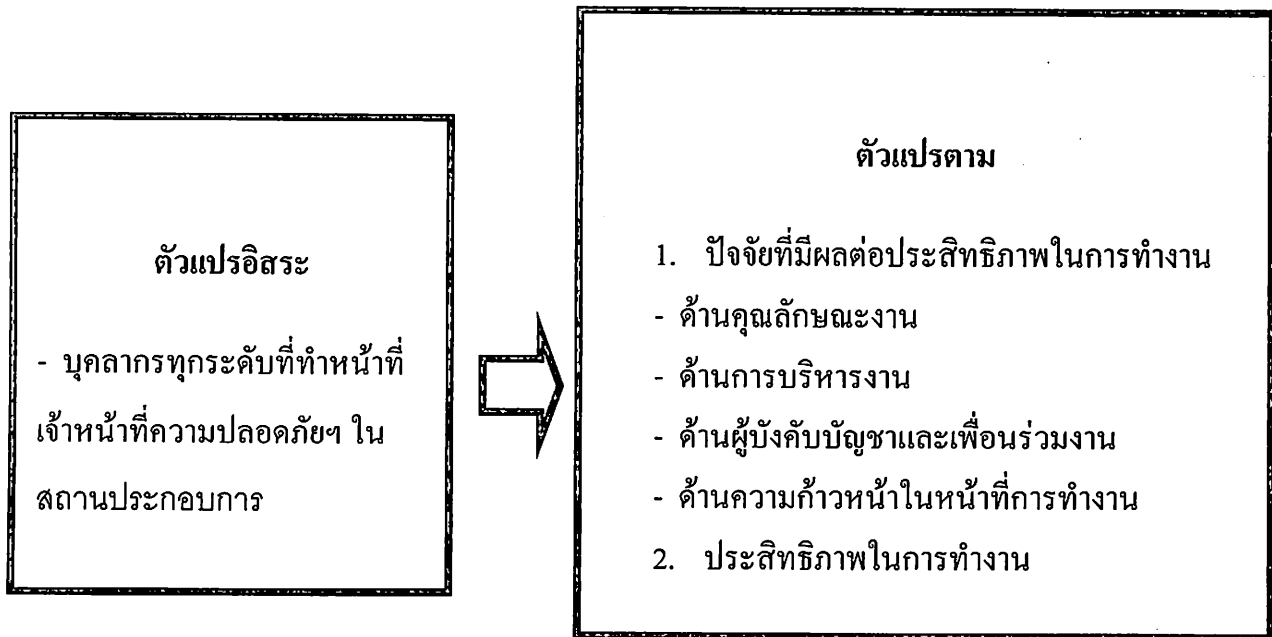
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ในธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง ในเขตจังหวัดชลบุรี เพื่อค้นหาตัวแปรที่มีอิทธิพล ในการกำหนดประสิทธิภาพ ในการทำงาน of เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” โดยแยกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้าง ที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ในธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง ในเขตจังหวัดชลบุรี มากน้อยอย่างไร
2. เพื่อใช้ผลการศึกษาเป็นแนวทางในการพัฒนาระบบบริหารบุคลากร ของสถานประกอบกิจการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 กรอบแนวคิดในการศึกษา

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยเกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ได้กำหนดขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1. การศึกษาครั้งนี้ ทำการศึกษาระดับประสิทธิภาพในการทำงาน และปัจจัยที่ประสิทธิภาพในการทำงานของ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ในธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง ในเขตจังหวัดชลบุรี
2. การศึกษาครั้งนี้ ใช้ประชากรในการศึกษา คือ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ในธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง ในเขตจังหวัดชลบุรี ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในสถานประกอบการกิจต่าง ๆ ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร นิคมอุตสาหกรรมอมตะซิตี้ และนิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง ซึ่งเป็นแหล่งนิคมอุตสาหกรรมที่สำคัญในภาคตะวันออกของไทย
3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา มี 2 ลักษณะ
 - 3.1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ บุคลากรทุกระดับที่ทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ของสถานประกอบการ

3.2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ”

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบว่าปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงาน ของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” มีผลมากน้อยเพียงใด

1. ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์เพื่อมาปรับใช้กับ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ”
2. ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์เพื่อมาปรับใช้กับ เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ”
3. ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริหาร ในการทำงานบริหารงานบุคลากรให้มีประสิทธิภาพในการทำงานต่อไป

1.6 นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

เพื่อสร้างความเข้าใจและให้สอดคล้องกับเจตนาตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย จึงได้กำหนดคำจำกัดความของตัวแปรที่ใช้เฉพาะในการวิจัยครั้งนี้ไว้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพในการทำงาน หมายถึง การปฏิบัติงานที่ได้รับ ความมอบหมายให้ได้ตรงตามเป้าหมายขององค์กรทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ
2. ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติทางบวกต่องานที่ตนปฏิบัติหรือรับผิดชอบอยู่โดยทั่วไป
3. ลักษณะงาน หมายถึง ภาระงานซึ่งเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” แต่ละคนรับผิดชอบหรือปฏิบัติอยู่
4. นโยบายการบริหารงาน หมายถึง นโยบายของผู้บังคับบัญชาที่มีหรือที่มอบหมายให้เจ้าหน้าที่อาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานจะมีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน
5. ความก้าวหน้าในงาน หมายถึง การได้มีโอกาสในการเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น และได้รับการฝึกอบรมหรือศึกษาเพิ่มเติม
6. ผู้บังคับบัญชา หมายถึง บุคคลที่มีอำนาจทางการบริหารตามสายการบังคับบัญชาซึ่งคอยปกครองดูแลตรวจสอบงานของเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานฯ

7. เพื่อนร่วมงาน หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรเดียวกัน กับ
เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย “ระดับวิชาชีพ”

8. เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน “ระดับวิชาชีพ” หมายถึง บุคลากรที่ทำ
หน้าที่ในการดำเนินงานด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงาน ประจำสถานประกอบ
กิจการ ที่มีคนงานตั้งแต่หนึ่งร้อยคนขึ้นไป และปฏิบัติงานเฉพาะด้านความปลอดภัย